

de proletarische dictatuur, te worden de cellen, de kernen, van den proletarischen Raden-Staat.

Van dit nieuwe probleem en dus ook van de noodzakelijkheid van den scherpsten strijd tegen het parlementarisme, heeft blijkens de door ons aangehaalde uitslating, R. H. en de B.K.S.P. niets begrepen. Zij stelt elke werkelijkheid op haar kop, door het te doen voorkomen, alsof het parlementarisme thans eigenlijk niet meer van zoo groote betekenis is. Dit is trouwens in overeenstemming met de gepubliceerde stellingen der B.K.S.P., waarin het parlementarisme principieel gehandhaafd blijft. Een bewijs ervoor, dat de B.K.S.P., evenmin als de C.P. den principieelen strijd tegen elke kapitalistische gezindheid en instantie aanvaardt. Hoezeer trouwens deze opvatting van R. H. en de B.K.S.P. in strijd zijn met de werkelijkheid, bewijzen eenige feiten van den jongsten tijd. Tenslotte krijgt iedere taktiek-theorie eerst waarde, indien zij getoetst wordt aan den levenden ontwikkelingsgang der arbeidersbeweging. De heer Stenhuis, de leider van het N.V.V., die zich begint te bewegen in de richting van de Eng. Labour-Partij, heeft op het jongste congres van het N.V.V. een rede gehouden, waarin enkele gedeelten voorkomen, die eenzijdig doen zien, hoezeer het parlementarisme een gevaar voor het proletariaat is geworden en anderzijds hoever het in de arbeidersbeweging is doorgeslagen, en wat de waarschijnlijke positie van de vakbeweging in de toekomst zal zijn, zoowel ten aanzien van het parlementarisme in het bijzonder als van het kapitalisme in het algemeen. De heer Stenhuis zeide dan op dit congres o.a.: „Er is een volstrekte eenstemmigheid tusschen S.D.A.P. en N.V.V. omtrent ons bondgenootschap". Wie van het politieke testament van Troelstra kennis heeft genomen, zal volkomen de betekenis van deze woorden begrijpen. Stenhuis wil, als Troelstra, de burgerlijk-democratische regering over het proletariaat. Deze uitslating des heeren Stenhuis, krijgt echter nog méér betekenis, als men bedenkt, dat zij een demonstratief karakter had. De heer Stenhuis wilde de legende den kop indrukken, alsof er inderdaad eenig verschil zou bestaan tusschen hem en Troelstra. De werkliedenpartij, waarin Stenhuis het N. V.V. wil opgenomen zien, heeft geen andere betekenis dan, dat niet alleen de S.D. A.P., maar ook de vakbeweging, zoo van kapitalistischen geest doortrokken is, dat zij beide volkomen ministeriabel geworden zijn. Dat dit laatste inderdaad de bedoeling was, zal voor ieder, die het verstaat, den zin van een politieke rede als die van den heer Stenhuis te doorzien, blijken uit een andere opmerking van dezen, n.l., dat naast den klassenstrijd „een democratische concentratie in de naaste toekomst uitkomst (kan) geven".

Het is duidelijk — ook zonder verdere citaten — dat de heer Stenhuis in een „democratische regeringscombinatie" ook de vakbeweging wil opgenomen zien. Het N. V.V., dat tot dusver formeel niet aan het openbare parlementarisme deelnam, aan dat achter gesloten deuren echter zooveel

te meer, wordt gedwongen, door de feiten, die het bestaan van een vakbeweging zonder meer, steeds onmogelijker maken, te worden tot 'n parlementaire massa-regerings-partij. Dit onontkenbare feit is een bewijs er voor dat de taktiek van de K.A.P., n.l. den strijd tegen parlementarisme en vakbeweging op te vatten als éénen strijd tegen het reformisme, dat juist thans tracht het proletariaat van den positief revolutionairen strijd af te houden, de eenige, werkelijk revolutionaire taktiek is.

Terwijl R. H. en haar vrienden voor doezelen in de vaagheid, dat het parlementarisme niet zooveel meer betekent, ja, dat een beetje „parlementarie" nog zoo kwaad niet is, wordt de geheele officiële arbeidersbeweging, ook de vakbeweging, door het parlementarisme en door de gezindheid om de regeringsmacht voor een deel van den kapitalistischen klasse-staat, tot een onderdrukkingsinstrument van het proletariaat. Alleen de besliste strijd tegen deze renegaten der arbeidersbeweging, de strijd tegen den kapitalistischen staat, vóór den proletarischen Raden-staat, voert uit de dreigende barbaarsheid van den kapitalistischen ondergang naar de menscheelijkenheid van het communisme.

In dezen strijd zal het proletariaat niet alleen scherp moeten optreden tegen zijn directe vijanden, de kapitalisten en hun knechten, maar ook tegen die elementen, die, als R. H. door slapheid en beneveling van inzicht in de werkelijkheid, eigen-doezel ook op den strijd der arbeiders trachten over te brengen.

TROELSTRA'S TESTAMENT.

De heer Troelstra heeft in het parlement een rede gehouden, die hij zelf noemde „een politiek testament". Enkele grepen uit deze rede zullen de proletariaten duidelijk maken, welke erfenis deze man, die in Nederland dezelfde rol gespeeld heeft als een Scheidemann in Duitschland, hun nalaaft. Het gaat naar de verkiezingen toe en de heer Troelstra wil blijkbaar op z'n ouden dag z'n burgerlijk doel van een „democratische regering", waarin zijn partij zitting zal hebben, nog verwezenlijkt zien. Sprekende over een mogelijke, democratische regeringsmeerderheid als gevolg van de a.s. verkiezingen, zeide Troelstra: „De Vrijzinnig-Democraten, een groep van rechts en de Sociaal-Democraten, zullen die meerderheid moeten vormen". De S.D.A.P. wil evenals de Duitsche sociaal-patriotten en de Eng. Labour-Party, een regering van arbeidersleiders en bourgeoisie tegen de arbeiders. Zij wil evenals de partijen van Mac Donald en Scheidemann het kapitalisme zooveel mogelijk schragen, door ten slotte, door de bourgeoisie den spits af te bijten, waar het geldt, de saneering van het kapitalisme mogelijk te maken.

Dat de heer Troelstra en zijn geesverwanten, die vol bewondering spraken van de „grote rede" van Troelstra, inderdaad nog precies dezelfde zijn gebleven als in de jaren van den imperialistischen wereldoorlog, toen zij bereid waren het Nederl. proletariaat voor het kapitaal ter slachting te voe-

ren, blijkt uit een ander gedeelte van dit politieke testament. De bekende reactionnaire, de heer Dresselhuys, zeide een „nationale regering" te willen. Hij is dus blijkbaar niet afkeerig ervan met de S.D.A.P. samen te regeren. De heeren kennen elkaar en weten, dat zij ten slotte tegen de revolutie voor het kapitalisme in den grond van de zaak hetzelfde nastreven. Het antwoord van den heer Troelstra hierop is opmerkelijk: „Een nationaal ministerie — aldus Troelstra — kan ik mij alleen voorstellen in een zeer uitzonderlijke situatie, zooals in een tijd van oorlog b.v." En verder: „Het nationale levert toch geen duurzaam element van gemeenschappelijke actie".

Wie denkt bij deze woorden van den ouden parlementsrot niet aan de leuze, waarmede hij het Nederl. proletariaat gedurende den oorlog aan het kapitalisme uitleverde n.l. „de nationale gedachte overheerscht in tijd van oorlog de nationale geschillen". Troelstra, die zich thans een „nationale regering" in tijd van oorlog „kan voorstellen", is dezelfde gebleven als die van 1914 en z'n partij eveneens. De man is in z'n testamenten, wat hij gedurende z'n politieke leven was: een vijand van de revolutie. Dit laatste blijkt ook nog duidelijk uit de manier, waarop de heer Troelstra z'n „democratische regering" en het parlementarisme verdedigt. Hij waarschuwt de andere heeren der bourgeoisie, de S.D.A.P. niet uit te sluiten, want het eenige, dat zij dan volgens hem zouden bereiken, ware: „verhindering van den normalen groei, hetwelk betekent het drijven naar extremisme en zuivere oppositie". Troelstra waarschuwt de bourgeoisie voor de proletarische revoluties, die het gevolg ervan zou zijn, als het kapitaal niet den weg van de S.D.A.P. wil opgaan. De weg van den heer Troelstra — en van de C.P.H., die met de partij van dezen advocaat der contra-revolutie in een „werkliedenpartij" wil samengaan — is duidelijk. Door hun optreden in de regering, willen zij het kapitalisme probeeren te herstellen en de proletarische revolutie, de eenige voorwaarde ervoor, dat de menscheelheid straks niet in het diepste barbarisme van een ondergaand kapitalisme zal vervallen, willen zij smoren.

De heerschende klasse mist nu eenmaal, zoo was het immers steeds, het vermogen, om de werkelijkheid, den onvermijdelijken ondergang van haar klasse en haar systeem te zien: Voor haar knechten, de parlementariërs en vakbewegingschefters, geldt hetzelfde. Zij zullen als sociale groep met het kapitalisme in de komende revolutionaire beweging van het proletariaat, naar den duivel gejaagd worden. De klasse-beweging van het proletariaat, zal het testament van Troelstra als een vodge papier verscheuren.

Afdeeling Amsterdam

Secretariaat Maurestraat 13

Afdeeling Rotterdam

Secretariaat 2e Gijsingstraat 40a

Partijbestuur

Secretariaat Mr. Arendstraat 40a Rotterdam.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25^{III}

AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

Crisisbeschouwingen.

De veranderde positie van het Britsche Kapitaal.

De „arbeidersregering" onder leiding van Mac Donald was een regering bij de gratie van het kapitaal. Baldwin en Asquith waren van meet af aan van meening, dat deze „arbeidersregering" eerstens de verhouding tot Frankrijk ten gunste van Engeland kon wijzigen en dat voorts deze regering, afhankelijk van de overige partijen, het socialisme schaden zou en het kapitalisme — ook moreel — zou versterken. Het is overbodig hier nogmaals het karakter van een dergelijke regering onder de economische heerschappij van het kapitaal te typeeren. De gevolgen zijn reeds duidelijk genoeg en zullen het in steeds meerder mate worden.

Het feit van het tot stand komen van een dusdanige regering is op zichzelf reeds het zichtbare bewijs van een, ten opzichte van den vóór-oorlogstijd, volkomen veranderde positie van Engeland. Hoezeer zulk een regering, van het standpunt van het rev. communisme beschouwd, als contra-revolutionair moet worden gekenschetst, hoe duidelijk het verder is, dat zij slechts bevorderlijk was voor een rustpauze, een op-aan-komen, van het kapitalisme, het kan evenmin ontkend worden, dat zij slecht mogelijk was, op een, in vergelijking t. t. 1914, economisch en politiek volkomen gewijzigden grondslag.

Met de, van de leiders der Eng. bourgeoisie bekende, oude, geslepen staatsmanskunst heeft Engeland den wereldoorlog gevoerd: tot de overwinning voor zichzelf gevoerd. Het scheen alles bereikt te hebben wat het wilde. Het scheen te triumpheeren, zooals het eens over Napoleon getriumpheerd heeft. Maar al spoedig moest het gevoelen, dat het kapitalisme een fundamentele wijziging had ondergaan. Een reusachtige kapitaal-accumulatie en concentratie in ieder opzicht voltrok zich. Engeland moest bemerken, dat, met het neerslaan van zijn machtigsten concurrent, zijn crisis niet opgelost was. De vreeselijke ontuchtiging voor de Engelse bourgeoisie kwam echter in 1920.

Dit moge blijken uit eenige belangrijke punten, waarop wij hier de aandacht vestigen:

- de intredende en niet op te lossen werkloosheid, welke in doorsnede meer dan 10 pCt. van de arbeiders omvat.
- het tijdperk van de Duitsche inflatie-concurrentie, welke de ontwikkelingsmogelijkheden der Eng. industrie aantastte.
- de afname van den uitvoer.

Onderstaand laten wij eenige voorbeelden volgen ter karakterisering van de positie van Engeland. Engeland is voor vijf negende van zijn levensmiddelenbehoefte aangewezen op invoer, welke een gezamenlijke geldswaarde vertegenwoordigt van 5 à 600 miljoen Pond (met inbegrip van den overigen invoer van grondstoffen). Deze invoer moet hoofdzakelijk door uitvoer van industrie-producten worden gecompenseerd. Van deze gezichtshoek zijn de volgende statistische cijfers van belang.

UITVOER VAN: Textielwaren (maandelijksch gemiddelde: 1913 539 miljoen yards; 1923 345 id.; Jan.-Febr. 1924 375 id.).

IJZER EN STAAL: 1913 0.41 miljoen ton p. maand; 1923 0.36 id. Jan.-Febr. 1924 0.33 id. STEENKOOL: 1913 6,1 miljoen ton per maand; 1923 6,6 id. Jan.-Febr. 1924 5,1 id.

Als men bedenkt, dat de Eng. uitvoercijfers over 1923-1924 nog gunstig beïnvloed werden door de bezetting van het Roergebied, waardoor Duitschland feitelijk als concurrent op de wereldmarkt uitgesloten was en zelfs steenkool en andere grondstoffen uit Engeland betrok, dan is het dalingspercentage nog opvallender dan de cijfers oppervlakkig beschouwd, zouden doen vermoeden.

Hierbij komt nog de extra verhooping van de uitgavepost op de Eng. begroting, welke alleen voor den schuldendienst 350 miljoen Pond per jaar bedraagt, tegenover 24,5 miljoen Pond in 1913. Bovendien zijn de uitgaven voor leger, vloot, luchtvaart enz. gestegen en dit wel absoluut, niet relatief.

Wat zeggen ons deze cijfers? De impasse, waarin Engeland geraakt is, wordt er duidelijk in gedemonstreerd, evenals trouwens het wezen van de kapitalistische doodscrisis in het algemeen. Een land als Engeland, dat door den hoogen graad van industrialisatie, ter voorziening in zijn behoefte aan levensmiddelen zóózeer is aangewezen op uitvoer van industrie-producten, moet wel in een doodelijke crisis geraakt zijn, indien, zooals uit de cijfers voor den buitenland. handel blijkt, het zich door verhoudingen, welke liggen in het wezen van het huidige kapitalisme, z'n afzetgebieden ziet ontvallen.

Doch nog meer in het oog springend wordt het veranderde beeld van Englands positie, wanneer men den economischen samenhang beschouwt van het geheele Britsche Imperium, waarbij het feit van de gedurende den oorlog en later zich snel voltrokken hebbende kapitalistische ontwikkeling van deze, vroeger bijna geheel op invoer aangewezen landen, in het bijzonder in aanmerking genomen moet worden. In de meeste opzichten wordt Engeland

door Amerika overvleugeld. Het Britsche Imperium is — economisch gezien — in verval.

Indien men bedenkt, dat Engeland is de bakermat van de kapitalistische orde, dat het is de wegbereider van de moderne, groot-kapitalistische ontwikkeling en van de imperialistische politiek, als men voorts bedenkt, dat het Britsche imperium is het prototype van een kapitalistisch imperialistisch rijk, dat zich vroeger economisch kon bedruipen; dat juist door deze groote kracht van het Britsche kapitalisme, de Engelse arbeidersklasse steeds solidair geweest is met haar bourgeoisie, voor wat de wezenlijke imperialistische belangen van het wereldrijk aangaat en hierdoor de voornaamste belemmering vormde naar de ontwikkeling der proletarische revolutie, welke voor een belangrijk deel door de kapitalistische mentaliteit van de Engelse arbeidersklasse gestuit is, dan voelt men van hoe ontzaglijke draagwijdte het feit is, dat het Britsche Imperium, onder de werking van de doodscrisis, economisch in verval begint te geraken. Hiermede begint zich de voornaamste voorwaarde voor de ontwikkeling van een zelfstandige, proletarische klassebeweging, en dus voor het communisme, te voltrekken.

Bezien wij thans aan de hand der belangrijkste feiten de innerlijke tegenstellingen in het Britsche wereldrijk en de verhouding tot Amerika. De deelen van het Britsche Rijk (de Dominions) beginnen zich op grond van de door de nieuwere economische ontwikkeling geschapen verhoudingen, meer en meer te verzelfstandigen.

Canada. De Canadeesche industrie is in de laatste tien jaren 300 pCt. vooruitgegaan. In 1830 was nog 95 pCt. van de bewoonde oppervlakte agrarisch; in 1920 67 pCt. agrarisch en 33 pCt. industrieel. In 1921 bedroeg het belegde kapitaal in de Canadeesche industrie 1675 miljoen Dollar; hiervan was 57 pCt. Canadeesch, 34 pCt. Amerikaansch en slechts 9 pCt. Engelsch. In het jaar 1922 bedroeg de Canadeesche invoer uit het Britsche Rijk 171,9 miljoen Dollar; uit de Verenigde Staten 500,3 miljoen Dollar. De geheele buitenland. handel van Canada met Engeland bedroeg rond 600 miljoen Dollar, met de V.S. rond 849 miljoen Dollar.

Financieele invloeden. Van de Canadeesche Staats- en gemeenteteleeningen werden geplaatst in:

ENGELAND	AMERIKA
1908 165,9 miljoen Dollar	6,3 m. D.
1914 185,9 „ „	54, „ „
1919 5,1 „ „	199,4 „ „
1920 — „ „	223,1 „ „
1921 12,1 „ „	178,1 „ „

Uit het totaalbeeld van deze cijfers blijken twee voorname dingen: eerstens, dat Canada zich lang-

zamerhand economisch losmaakt van Engeland en in de tweede plaats, de ontzaggelijke concurrentie, waarmee het Am. Kapitaal het Britsche overal in den weg treedt en in zijn ontwikkeling belemmert.

Australië en Zuid-Afrika. Het aantal industriele bedrijven in Australië is de laatste 10 jaren gestegen van ruim 15000 tot 18000; dat van de in die bedrijven werkzame arbeiders van 337,000 tot 395,000. De exploitatie-opbrengst van deze bedrijven over dezelfde periode van 161,5 miljoen Pond tot 320,3 miljoen Pond. De productie van wollen fabrieken voorziet bijna geheel in de behoefte van de Australische markt. Voor het eerst zijn in 1921-'22 Australische leeningen in Amerika geplaatst en wel tot een bedrag van 22 miljoen Dollars. Ook hier doet zich dus de Amerikaanse concurrentie tegen Engeland sterk gevoelen, terwijl uit de produktie-gegevens duidelijk blijkt, dat ook Australië zich economisch ten opzichte van Engeland begint te verzelfstandigen.

In Zuid Afrika steeg het aantal industriele bedrijven van 3998 in 1915-'16 tot 7006 in 1920-'21: het aantal arbeiders van 101.000 tot 179.000. Niet alleen dat wij hieruit zien, dat de industrialisatie van Zuid Afrika snelle vorderingen maakt, het is ook duidelijk uit dit voorbeeld, evenals uit alle overigen, dat de Dominions niet alleen voor wat de inlandsche markten betreft, doch ook wat de wereldmarkt aangaat, steeds meer gaan optreden als directe concurrenten van het moederland.

Britsch Indië: Dit is het belangrijkste afzetgebied van Engeland. Sinds 1914 heeft er zich de binnenl. handel belangrijk ontwikkeld, terwijl ook de uitvoer sterk gestegen is, zooals onderstaande cijfers aantoonen:

Textiel-productie: 1913-'14 1164,3 miljoen yards, 1920-'21 1580,8 id., 1922-'23 1725,2 id.

Textiel uitvoer: 1913-'14 319,7 mill. yards, 1920-'21 1509,7 id., 1922-'23 1577,3 id.

Het is dan ook zeer verklaarbaar, dat bij de hooge vlucht, welke de Britsch Indische textielindustrie begint te nemen, de betrokken industrieën thans beschermende rechten verlangen. Hoe vernietigend dit op den duur voor de Engelsche textielindustrie moet werken, is duidelijk. Van belang is tevens, dat zich een Britsch Indische ijzer- en staalindustrie begint te ontwikkelen. De concurrentie van Japan is in Britsch Indië sterk gestegen, terwijl ook Amerika, dat een eigen handelsataché benoemd heeft, als concurrent van Engeland op de Britsch Indische markt optreedt.

Ook in landen, welke tot dusver sterk onder Britschen invloed stonden, begint Amerika Engeland te verdringen, zooals o.a. blijkt uit het volgende voorbeeld, betreffende Argentinië:

In Argentinië wordt Engeland zelfs verrassend snel door de concurrentie der V.S. verdrongen. De Am. leeningen volgen elkander snel op. De Britsche uitvoer naar Argentinië bedroeg in 1910 30 pCt. van de geheele Argentijnsche invoer, terwijl dit percentage in 1922 reeds gedaald was tot 23,4. In dezelfde periode steeg echter de invoer uit de Ver. Staten van 11 pCt. tot 22 pCt.

Trekken wij thans de eenduidigheids uit deze cijfers en feiten, dan zien wij in de eerste plaats, dat Engeland, dat door de crisis en de verarming van de massa's in Europa, een belangrijk Europeesch afzetgebied niet meer vinden kan, op de wereld thans door Amerika economisch overvleugeld wordt: dat het gedwongen is met het Am. kapitaal te strijden om de afzetgebieden der wereld en dat het dezen strijd zelfs op eigen terrein, n.l. in de Dominions, moet voeren.

Verder zien wij, dat de Britsche Koloniën en dominions meer en meer de solidariteit met het

moederland moeten verbreken en met het Britsche kapitaal eveneens moeten strijden, om afzetgebieden voor de eigen industrie te veroveren. Zij worden derhalve economisch gedwongen, de producten der Eng. industrie praktisch te weren. De ontwikkeling van dit proces beteekent in haar consequenties het uiteenvallen van het Britsche Wereldrijk, onder de sloopende werking van de huidige doods-crisis van het kapitaal, welke niet in de eerste plaats tot uiting komt in de afname der productiecapaciteit, doch in de onmogelijkheid om, bij behoud van de kapitalistische bezitsverhoudingen, voldoende afzet voor de geproduceerde waren te vinden. Het is juist de strijd om de afzetgebieden, welke typisch is voor dit vervaltijdperk van het kapitalisme.

Wat beteekent dit alles nu voor de mogelijkheid van een proletarisch revolutionaire beweging?

De economische tegenstellingen tusschen de samenstellende deelen van het Britsche Rijk en de concurrentie met Amerika en Japan, hebben op den duur tot gevolg, de verzwakking van den sterksten vijand van de proletarische revolutie in Europa, het Britsche kapitaal. De economische grondslag voor de aan het Britsche imperialisme onderworpen geestesgesteldheid van het Britsche proletariaat is hiermede principieel aangetast. Hier ligt de grondslag voor de ontwikkeling van een revolutionair Eng. arbeidersbeweging.

Bezien wij den groei van de Labour-partij, zoo zien wij, dat deze gestegen is van 375,000 leden in den aanvang dezer eeuw tot 3 ½ 4 miljoen leden thans. Het doorgaande ontbindingsproces, dat wij hierboven schetsten zal de mogelijkheid bieden aan de opkomende Engelsche K.A.P. beweging, om deze massa's te revolutioneeren. Het feit, dat de Eng. bourgeoisie het noodig oordeelde een Labour-regering aan te stellen, is op zichzelf reeds een bewijs voor de geweldige verandering van de positie der Britsche bourgeoisie. Deze regering diende o.a. ertoe, om juist thans, nu op grond van het economisch verval van het Britsche Rijk de mogelijkheid van een anti-imperialistische, revolutionaire, proletarische beweging in Engeland aanwezig is, de arbeidersbeweging door de anti-proletarische en bedriegelijke politiek van de Labourpartij te compromitteren en op deze wijze de opkomende revolutionaire bewustwording van het proletariaat te frakken. Het steeds verder om zich heen grijpen van de crisis, waarvan wij de wortels voor het Britsche Rijk hebben blootgelegd, zal echter deze bestrevingen in hun tegendeel doen ontslaan. De Engelsche arbeidersklasse zal zich op den duur van de burgerlijk demagogische politiek der Labour Partij afwenden, zij zal gaan inzien voor welk doel deze misbruikt wordt, niet echter om opnieuw te worden tot een verlengstuk van de bourgeoisie, doch om te komen tot zelfstandige, revolutionaire klassebeweging, welke, los van de bourgeoisie en haar knechten, proletarische klasseeinden zal realiseren.

De contra-revolutionaire rol der Sociaal-Democratie.

Een typische karaktertrek van de soc. democratie is, dat zij, zich vormend naar het kapitalisme, evenals de bourgeoisie, nationaal georiënteerd is. De beperktheid van het kapitalisme is ook haar eigen. Telkens weer treedt zij op voor de nationale, kapitalistische belangen. Ook in dit opzicht is zij een element van de kapitalistische heerschappij over het proletariaat.

De overheerschende burgerlijke, nationale versplintering in de Tweede Intern. komt

vooral uit in de kapitalistische nationale politiek in de groote landen. De Ebert-socialisten, de MacDonald Labour-mannen en de partij van Blum in Frankrijk, allen zonder uitzondering vertegenwoordigen en verdedigen zij de belangen van hun nationale kapitalistengroepen. Dit drukt zijn stempel op de geheele IIe Int.

Evenals dat andere product van kapitalistische, democratische demagogie, de Volkenbond, is ook de IIe Int. slechts in schijn internationaal.

Ondanks de crisis, waarin het kapitalisme sinds 10 jaar verkeert en waardoor het proletariaat fysiek in de eerste plaats getroffen wordt, heeft de groote massa van de arbeidersklasse nog een sterk geloof in de ontwikkelingskracht van het kapitalisme. Zij is nog in wezen solidair met het nationale kapitaal. De sociaal-democratie is enerzijds product van deze mentaliteit van groote arbeidersgroepen, anderzijds bevordert zij haar. Op ieder gewichtig moment van de historie, als de arbeidersklasse een aanvang maakte zich als zelfstandige, revolutionaire klasse te organiseeren, stond de soc. democratie als beweging met het geheele leiding- en propagandistische apparaat dier partij een dergelijke revolutionaire ontwikkeling in den weg.

Twee voornaamste voorbeelden willen wij hiervoor aanhalen. In de eerste plaats het optreden van de Labour-regering in Engeland. Zoowel MacDonald als zijn soc. dem. mederegeerders Snowden en Thomas traden in openbare redevoeringen onomwonden op tegen den klassenstrijd. Ten tijde van de spoorwegstaking in Engeland verklaarde MacDonald dat „zijne regering“ de „werkwilligen“, desnoods met geweld van wapenen, zou weten te beschermen (en zij heeft dit ook gedaan). Als men voorts nog bedenkt, dat de soc. dem. Holdane in het Hoogerhuis, ten aanzien van de onderdrukkingen van de imperialisten-regering Baldwin tegen Egypte verklaarde, te erkennen, „dat de regering ten aanzien van Egypte geen keus had gehad dan snel te handelen en dat het Egyptische volk verdedigende eraan te worden herinnerd, dat het zekere verplichtingen had aanvaard, die nagekomen en geëerbiedigd moeten worden“, dan ziet men eerst volkomen, hoe deze Labour-bonzen vóór en ná de regering MacDonald zijn, werktuigen en verdedigers van de Engelsche bourgeoisie.

Opmerkelijker nog is de rol door de Deutsche soc. democratie vervuld.

Het Ebert-proces, dat eind 1924 in Duitschland gevoerd is en waarin de soc. dem. heer Ebert zich wilde verdedigen tegen de beschuldiging van landverraad, is in dit opzicht wel bijzonder frappant. Uit dit proces is op grond van de verklaringen van de soc. democraten zelf gebleken, dat deze heeren bewust het Deutsche imperialisme steunen en de revolutie den kop hebben ingedrukt. Eenige citaten mogen als bewijs hiervoor dienen. De heeren verklaarden, dat zij in 1918 in de stakingscomité's gingen zitten, aldus een verklaring van Scheidemann in de proceszitting, „met de vaste bedoeling, door onderhandelingen met de regering, de staking zoo spoedig mogelijk ten einde te voeren“.

Scheidemann zeide ervan overtuigd te zijn, dat „indien de soc. democraten zich toen niet bereid hadden verklaard zich in het stakingscomité te laten vertegenwoordigen, er thans in Duitschland Russische toestanden zouden heerschen. Dan zou dit heele proces niet plaats vinden en dan zou er ook geen dagblad verschijnen, dat diegenen, wier daden uitsluitend door liefde voor het vaderland werden bepaald, kon beleedigen.“

De heeren geven hier wel bijzonder openlijk aan, dat zij zich in 1918 van de leiding der revolutionaire beweging slechts hebben meester gemaakt, om het kapitalisme zoo spoedig mogelijk te herstellen. Mede door hun demagogie stond het proletariaat toe, dat de macht, welke het door middel van zijn arbeiders- en soldatenraden in handen had, weer via het parlementarisme aan de bourgeoisie werd overgeleverd. De grondwet van Weimar, waarvan de soc. democratie in samenwerking met de burgerlijke democraten de verwekker is, is de politieke uitdrukking van dit verraad.

Het parlementarisme was het keerpunt op den weg van de proletarische dictatuur naar de overheersching van de bourgeoisie.

Den arbeiders van de IIe Int. zij dit historische feit een les, om in te zien wat het beteekent, dat ook de IIe Int. de parlementaristische methode tot de hare gemaakt heeft. Het geknoei van deze Int. met de Labourregering is een bewijs ervoor, tot welke consequenties deze terugkeer tot het parlementarisme voert.

Het 4e Congres der Komm. Arb. Internationale.

Half Januari j.l. daagde in Berlijn het vierde congres der Komm. Arb. Internationale. Het spreekt vanzelf, dat in deze periode van ebbe der revolutionaire beweging, een organisatie als de K.A.I., die volkomen gebaseerd is op de ontwikkeling der wereldrevolutie, organisatorisch den invloed dier tijdelijke teruggang ondergaat. Hoewel nog zwak, heeft de K.A.I. zich tegen alle bestrijding in en ondanks het gebrek aan middelen, weten te handhaven.

Wij welen, dat de K.A.P. gedurende den huidige teruggang der revolutionaire beweging, slechts voorbereidenden, principieelen en organisatorischen arbeid kan verrichten. Het is in dezen tijd de taak der K.A.I. de arbeidersklasse door inzichtbrengende propaganda en door scherpe ontleding en kritiek van het kapitalisme en de daarmee vergroeide arbeidersbeweging, alsmede door de bevordering van het revolutionaire willen der massa's de komende proletarische, revolutionaire klassebeweging voor te bereiden. Eerst in de vloedgolf van de proletarische revolutie zullen de revolutionaire bedrijfsorganisaties en de anti-parlementaire kommunistische arbeiderspartijen tot groote klasseorganisaties van het proletariaat uitgroeien.

Het congres was zich bovenstaande bewust. Het beschouwde als zijn voornaamste taak de fundamentele stellingen van het eerste congres der K.A.I. ten aanzien van de economische ondergangperiode van het kapitalisme, aan de hand van de nieuwste feiten te onderzoeken en te bespreken.

Na uitvoerige gedachtenwisseling kwam het congres eenstemmig tot het besluit, dat de opvattingen, door het eerste congres der K.A.I. pro-

grammatisch uitgewerkt, volkomen gehandhaafd moeten worden. Een resolutie werd aangenomen, waarin dit standpunt nogmaals kortelings verdedigd wordt en waarin de doods-crisis theorie wordt aangegeven, als de principieele basis van het K.A.I. program.

Allen secties der K.A.I. legde het congres de plicht op, de arbeidersklasse der verschillende landen door een stage, voorlichtende propaganda, het inzicht in de economische vervalperiode van het kapitalisme bij te brengen. De K.A.I. kan echter niet volstaan met het telkenmale herhalen van dezen grondslag van haar program. Slechts het steeds doorgaande onderzoek van de economische feiten in hun dieperen samenhang, kan de theorie maken tot een doeltreffend en scherp wapen in de handen van het strijdende proletariaat.

Het congres was ook hiervan overtuigd en gaf in de besprekingen, door een diepgaande ontleding van de huidige wereld-economische en politieke feiten, uiting aan deze revolutionaire opvatting, welke zoo volkomen in overeenstemming is met het werken van de grondleggers der marxistisch-dialectische methode. Zeker zou aan de bespreking dezer kwesties een nog grooter deel van de congresagenda gewijd zijn, als niet de behandeling van een aantal interne, organisatorische aangelegenheden een voornaam deel van de congres-agenda in beslag genomen had.

Door het bevestigen van dit standpunt heeft dit congres een voornaam taak verricht. Het heeft den economischen grondslag voor de zelfstandige, revolutionaire, proletarische klassebeweging aangewezen en den stoot gegeven tot een verdere ontwikkeling van de theorie. Slechts in de ondergangperiode van het kapitalisme zal het proletariaat tot volkomen breken met de bourgeoisie en haar knechten kunnen komen. De K.A.P. zal doorgaan, tegen de geheele officiële arbeidersbeweging in, met aan de hand van de feiten, het proletariaat ieder geloof in het kapitalisme en zijn ontwikkelingskansen te ontnemen.

Dit besluit van het congres is vooral ook van belang voor het scherpe afbakenen van onze revolutionaire opvattingen tegenover die personen en groepen, die, ondanks zij zich beschouwen als K.A.P.'ers, toch niet aanvaarden de volledige consequenties van ons program. Het congres heeft op onduidelijke wijze uitgesproken, dat, wie tot de K.A.I. wil behooren, bij alle recht op discussie en int. afwijkende opvattingen in onderdeelen, zich volkomen zal moeten stellen op de basis van ons program en de taak leest ertoe mede te werken, dat onze theorie wordt een levende macht, door haar te dragen in het proletariaat en haar juistheid aan de hand van de feiten te demonstreeren. Wie dit niet volkomen onduidelijkzinnig en klaar uitspreekt, en toont te willen, kan niet tot de K.A.I. behooren.

Tot de verdere belangrijke dingen, welke het congres besloot, behoorde het vasthouden aan onze taktiek van de bestrijding van elk parlementarisme en van elk vorm van loonbeweging, kortom van elke beweging, welke gebaseerd is op de onderwerping van het proletariaat aan het kapitalisme.

Ten aanzien van de oppositionele stroomingen in de IIe Int. wees het congres iedere organisatorische verbinding met deze groepen af, daarmede bevestigende onze taktiek, n.l. geen org. verbindingen aan te gaan met groepen, die door hun wezen zich bewegen binnen de beperkte sfeer van de naar het Russische, agrarische privaatsbezit georiënteerde IIe Int. (Op het karakter dezer opposities hopen wij in een afzonderlijk artikel in te gaan. Red.)

In overeenstemming met bovengenoemde besluiten trok het congres ook organisatorische conse-

quenties. Het erkende onze groepen als Hollandsche sectie der K.A.I. Terwijl die groepen in Holland, die zeggen tot de K.A.I. te willen behooren, echter door onklarheid en halfslachtigheid toch het opportunisme weer binnenhalen en in hun rijen dulden, door het congres niet als sectie erkend zijn. Die personen en groepen in Nederland, die zich volkomen op den grondslag der K.A.I. willen stellen roept het Intern. congres op, zich ter opname bij ons H.B. aan te melden. Door deze beslissing heeft de K.A.I. gebroken met elke aarzelen en halfslachtige houding in deze kwestie en getoond, naar binnen in de organisatie, consequenties te willen trekken. De Hollandsche partij zal alles doen om dit congresbesluit uit te voeren en te doen eerbiedigen. Wie op eenigerlei wijze opnieuw aan dit congresbesluit zou willen tornen en daardoor de ontwikkeling van de K.A.P.N. zou willen tegenhouden en de consequenties der K.A.I. verzwakken, zal ons zoo beslist mogelijk tegenover zich vinden.

Het congres behandelde ook nog de bestaansmogelijkheid der revolutionaire Bedrijfsorganisaties hiertoe opgewekt door onze Bulgaarsche partij. Het kwam op grond van de mededeelingen der afgevaardigden omtrent de economische situatie in de verschillende landen, tot de conclusie, dat in alle modern kapitalistische landen de objectieve bestaansvoorwaarde voor de revolutionaire B.O. op grond van de economische ontwikkeling, aanwezig is. Het congres droeg den aangesloten secties op om de propaganda voor de vorming der rev. B.O.'s naar krachten ter hand te nemen.

Kameraden, de bestaansmogelijkheid der K.A.I. is bewezen. Nôch aanvallen van binnen, nôch van buiten, zullen haar kunnen vernietigen. Aan ons de taak, de revolutionaire Arbeiders Internationale uit te bouwen, haar geestelijk, moreel en organisatorisch te ontwikkelen.

De Crisis in Oostenrijk.

Reeds in ons vorig nummer wezen wij op de toenemende crisis in het, volgens de kapitalistische pers „herstelde“ Oostenrijk, dat door den „Volkenbond“ gezegend is met de dictatuur van Commissaris-Generaal Zimmerman. Sindsdien neemt de crisis in Oostenrijk reusachtige afmetingen aan en krijgt meer en meer het karakter eener catastrofe. Het aantal werklozen, dat een half jaar geleden nog „slechts“ vijftigduizend bedroeg, is, volgens een bericht van 7 Februari j.l. gestegen tot honderdnegentigduizend. Men moet hierbij bedenken, dat dit cijfer alleen betrekking heeft op die werklozen, die, zooals dat in het kapitalistisch jargon luidt, „ten laste van den staat komen.“ De cijfers geven dus absoluut geen voldoende beeld van den werkelijken omvang van de crisis in Oostenrijk.

Het onbetwisbaar verband tusschen deze verscherping van de crisis in Oostenrijk en de algemeene crisis van het kapitalisme komt al bijzonder uit in een artikel in de „Nieuwe Rotterdamse Courant“ van 7 Februari j.l., waarin de meening van den door het Amerikaansch-Engelsche kapitaal tot czaar van Oostenrijk aangestelden heer Zimmerman omtrent den economischen toestand in Oostenrijk weergegeven wordt.

Wij lezen daarin o.a.: „Den economischen toestand des lands beschouwt Mr. Zimmerman als ongunstig.“ Dit zinnetje spreekt boekdeelen voor wie bedenkt, dat Zimmer-

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25^{III}

AMSTERDAM

VERSCIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

EBERT

Een karakteristiek van de Deutsche sociaal-democratie

Freiheit, erhöhte dein Gesicht,
Und Freiheitskämpfer geht von dir
Lasst ihn. Die Seinen mögen ihn begraben.
Denn, edler wahrer Sohn des Volkes
Kennst Friedrich Ebert,
—und vergisst ihn nicht—
Als den VERRÄTER SEINER KLASSE.
OSKAR KANEHL

In den persoon van Ebert typeert zich het sterkst het karakter, dat de soc.-democratie in het algemeen en de Deutsche in het bijzonder, de laatste 25 jaar heeft aangenomen.

In de periode, voorafgaande aan den wereldoorlog, waarin de soc.-democratie als officiële beweging zich volkomen had aangepast aan het kapitalisme, verwierpen plomp-burgerlijke typen als Ebert, Scheidemann en hoe zij meer mogen heeten, de leiding van de soc.-dem. beweging. Meer en meer werd de soc.-democratie, onder de leiding dezer heeren, een element van de kapitalistische heerschappij over de massa's. Dit kwam, voor den oorlog, vooral uit in hun pogingen ter onderdrukking en afweer van de revolutionaire politiek van Rosa Luxemburg en anderen, die het proletariaat wilden voorbereiden op een feller strijd tegen het imperialisme, hierin bijgestaan door de vakverenigingsleiders als Legien en zijn kornuiten. In den strijd tegen de revolutionaire elementen in de toenmalige soc.-dem. partij, weerspiegelde zich de bereidwilligheid dezer leiderskaste, om het proletariaat een willoos werktuig in handen van het imperialisme te doen zijn.

De lofuitingen, welke de burgerlijke pers wijdt aan de nagedachtenis van den onlangs overleden Duitschen Rijkspresident, den soc. dem. Ebert, bewijzen weer eens ten duidelijkste, hoezeer de sociaal-democratie is samengegroeid met en gekoppeld aan de belangen van het kapitalisme. In Ebert verheerlijkt de bourgeoisie den man, den soc. democrate, die, met verloochening van iederen schijn van proletarisch willen, onder alle omstandigheden, doch wel het meest wanneer het proletariaat het kapitalisme bedreigde, de belangen der bourgeoisie behartigde en zich toonde een vijand van het proletariaat, de rem van iedere poging der arbeiders om zich metterdaad van het kapitalisme te bevrijden.

Dat de sociaal-democratie bij het uitbreken van den gellurende den oorlog deze tactiek versterkt heeft toegepast, is door de feiten wel onontvankelijk bewezen.

Ter typeering van het lachhartige verraad van

de bloedige Ebert—Noske bende, aan het Deutsche proletariaat, geven wij hier een citaat uit een art. van den Berl. correspondent van de „N. Rdt. Crt.“ dat deze levert om te demonstreeren, hoeveel de bourgeoisie aan Ebert te danken heeft.

„... Ludendorff, nadat hij eerst prins Max van Baden, volgens diens getuigenis, eenvoudig gedwongen had het verzoek om een wapenstilstand te doen, ofschoon prins Max overtuigd was, dat zoo'n wapenstilstand meer op een capitalatie zou lijken, naarmate hij overhaaster tot stand kwam. Ludendorff verscheen kort daarop weer in het kabinet en vroeg om menschenmateriaal. Indien hij maar weer over voldoende menschen kon beschikken, hoopte hij den strijd toch nog vol te kunnen houden. Op de vraag van een van de leden van het kabinet, waar die manschappen vandaan moesten komen, antwoordde Ludendorff: „De heer Ebert zal dat wel kunnen leveren.“

Hieruit blijkt dus, dat de sociaal-democratie met Ebert aan het hoofd, tot het einde van den oorlog is opgetreden als leverancier van „menschenmateriaal“ ten bate van het Deutsche imperialisme. De verderfelijke invloed van Ebert en zijn vrienden op de mentaliteit van de arbeidersklasse, komt tot uiting in de volkomen onderwerping van de arbeidersklasse aan het imperialisme en vooral in de pogingen, gedurende den oorlog, om revolutionaire opposanten mond-dood te maken, door de ergerlijke vervolging van het Hohenzollern regiem van ieder, die zich tegen den kapitalistischen oorlog verzette, te steunen.

Het sterkst echter treedt de kapitalistische anti-revolutionaire mentaliteit der Ebert-socialisten aan den dag sinds het tijdstip, dat het Hohenzollern regiem ineensloot en het Deutsche proletariaat, zij het zonder voldoende begrip van revolutionaire proletarische tactiek, pogingen aanwendde, om aan de dictatuur van de bourgeoisie een einde te maken. Van het eerste moment van verzet af heeft de soc. democratie alles gedaan, om haar verknoctheid aan het kapitalisme te bewijzen. Het Maagdenburgsche „beledigingsproces“, waarover wij in ons vorig nummer reeds schreven en het Barmatschandaal, hebben voldoende getoond hoe zeer de soc. dem. partijbonzen en vooral Ebert, alles deden, om den opgekomen revolutionairen wil van het proletariaat te breken.

Zoo schrijft b.v. de Berlijnsche correspondent van de „Nieuwe Rdt. Crt.“ bij den dood van Ebert, dat deze in den aanvang van de Deutsche revolutie „een politiek gevoerd heeft, naar gezichtspunten, die volstrekt vaderlandslievend waren“ en verder: hij (Ebert) „sloeg de spartacistische onlusten neer, bereidde den weg voor het bijeenkomen van de nationale vergadering en legde daardoor den „rondslag voor het nieuwe Deutschland.“ Door deze op-

merking van de reactionaire „N. Rdt. Crt.“ wordt het optreden van de Ebert-socialisten feller belicht dan door welke revolutionaire critiek ook. Bij den dood van Ebert dankt de bourgeoisie hem en zijn partij ervoor, dat hij het „nieuwe Deutschland“, gesticht heeft, d. w. z. het Deutschland van Stinnes en consorten. Hij en zijn partij hebben de revolutie neergesla en, om de uitmergelaars en uitmoorders van het Deutsche proletariaat opnieuw aan de macht te helpen. Dat Ebert en en z'n vrienden inderdaad bewust partij kozen voor de Roer-industrieelen en de met hen verbonden klieken, blijkt uit opmerkingen, welke Stressemann, verte, enwoordiger der industrieelen, in zijn oorgaan „Die Zeit“ maakt bij den dood van Ebert. Hij deelt daarin mede, dat in 1923, toen de officiële ambtstermijn van Ebert verstrek was, Hugo Stinnes, in verband met de Roerbezetting, Ebert „met allen nadruk heeft afgeraden“ af te treden. Stinnes „drukte Ebert op het hart, dat hij het offer moest brengen in deze omstandigheden aan te blijven.“ En verder zegt Stressemann: „Korten tijd daarop brak de Roer-strijd uit. Dat wij hem in gemeenschappelijke tegenweer hebben kunnen voeren, was te danken aan het feit, dat wij niet kort tevoren, door een geduchten partij strijd waren gesteerd. „Even als gedurende den oorlog en in den aanvang van de Deutsche revolutie, onderwierp Ebert zich ook toen aan den wil van het Deutsche groot-kapitaal. Het is dan ook zeker niet in de laatste plaats het werk van Ebert, dat het de Stinnes en den Krupps gelukt is, het Deutsche proletariaat ook toen weer voor den wagen der bourgeoisie te spannen, eigen klasse-doelenden op te geven en offers te brengen, opdat de heeren van de groot industrie zich opnieuw ontzaggelijk konden verrijken. Stinnes, de man, die de inflatie van de mark zoo sterk mogelijk bevorderde, om zelf daardoor de levenssappen van het Deutsche volk op te slurpen, deze man vond in de sociaal-democrate Ebert een willig werktuig ter bereiking van dit doel.

Was de soc. democratie in de perioden, welke wij geschetst hebben, de trouwe helpsters van het kapitaal, ook in de jongste periode, heeft zij, onder leiding van den heer Ebert, deze traditie voortgezet. Thans treedt de soc. democratie op als de gang-maakster van het Am. bankkapitaal.

De partij van Ebert en Ebert-zelf, zijn de meest uitgesproken promotors van de plannen der Am. financiers, die van midden-Europa — voorloopig — een kolonie willen maken. Zoo staan de heeren in alle belangrijke momenten van dezen, voor de toekomst voor het proletariaat zoo gewichtigen tijd, aan den kant van de dominerende kapitaalgroepen. Stonden zij eerst naast Hohenzollern ter verdediging van het Deutsche imperialisme, onder de leuze van op te komen voor den nationale zelfstandigheid, thans staan zij naast het Am. Bankkapi-

man hier niet alleen eigen werk verdedigt, maar vooral ook, dat het tot zijn taak behoort het voor te stellen alsof zijn optreden in opdracht van de Amerikaansche en Engelsche financiers inderdaad kapitalistisch herstel brengt en hij daarom alles zal doen om den toestand van Oostenrijk onder zijn beleid als zoo gunstig mogelijk voor te stellen.

Hoe juichte de bourgeoisie niet om de resultaten, die Zimmermann in Oostenrijk voor het kapitaal bereikt had, zij het dan ook ten koste van het leven van tienduizenden. (Zaar Zimmermann deelt mede, dat sedert het begin van den wederopbouw 71.557 ambtenaren ontslagen of „gepensionneerd“ werden). En zie thans het resultaat! Een ontzaglijke verscherping van de crisis. Met een tuimelvaart valt de Oostenrijksche arbeidersklasse in een hel van moordende ellende. Toch durven de onderdrukkers en uitmergelaars van de proletarische massa's zelfs in het gezicht van deze feiten nog van „wederopbouw“ spreken.

Typeerend is vooral wat de heer Zimmermann aangeeft als de oorzaak van de verscherping der crisis in Oostenrijk. Deze is volgens Zimmermann: „Een gevolg van de financiële en economische crisis van 1924 en van den wederopbouw van midden-Europa.“ Uit deze laatste opmerking blijkt wel bijzonder sterk het diepere karakter van de huidige crisis.

Tijdelijk herstel in het ene land brengt verscherping van de crisis in andere landen. De kapitalisten bevechten elkander de beperkte afzetgebieden der wereld. Het proletariaat, dat door massale werkloosheid, lage loonen en hoge prijzen onder de ellende van de kapitalistische crisis fysiek en moreel dreigt ten onder te gaan, zal, zoodra het iets van de diepere oorzaken der wereld-crisis gaat begrijpen, zich door het demagogische gebazel over „herstel“ van het kapitalisme niet langer in de luren laten leggen. Het kan o.a. uit de jongste ontwikkeling in Oostenrijk de les putten, dat slechts het klasse-optreden van het proletariaat aan de wereldcrisis een einde kan maken door de demagogen van de bourgeoisie en van de officiële arbeidersbeweging, die door hun frasen het kapitalisme trachten te schragen, naar den duivel te jagen en eigen dictatuur te vestigen.

Ontaarding.

Het Barmat-schandaal heeft bewezen, dat het zowel in de IIe als in de IIIe Int. mogelijk is, dat de arbeidersbeweging, door middel van de leidersklieken geëxploiteerd wordt door en ten bate van de smerigste O.W.-ers. De heeren der IIe en IIIe Int. hebben elkaar, in hun wederzijdsche „verdedigingen“ zooveel verweten, dat w'ien duidelijk beeld hebben gekregen van het volkomen corrupte karakter dezer politieke schacheraars. De Nederlandsche en Deutsche soc. dem. partijchefs zijn volkomen op de hoogte van het commercieele doen en laten van het Barmat-concern, waaraan velen hunner direct verbonden zijn. De feiten, betreffende deze onwelriekende affaire zijn door de dagbladen dermate bekend gemaakt, dat het ons overbodig voorkomt, hier details weer te geven. Ondanks, dat het onderzoek in deze zaak in Duitschland nog voortduurt, kunnen

reeds thans enkele principieele feiten worden vastgelegd. In de eerste plaats, dat de O.W.-er Barmat, zijn relaties met de soc. democratie — de man was nota bene lid van de S.D.A.P. — gebruikt heeft, om gedurende den oorlog en daarna geweldige massa's ongedeelte levensmiddelen aan het half verhongerde Deutsche volk te leveren. Dit bewijst, dat de verrotte kapitalistische moraal karakteristiek is geworden voor de geheele officiële arbeidersbeweging. De financiële verbinding tusschen de smerigste kapitalistenklieken en de arbeidersbeweging treedt hier scherp aan den dag. Eenige voorbeelden: Barmat heeft ongeveer 400.000 gulden gegeven voor de oprichting en exploitatie van het zich noemende zelfstandige, soc. dem. dagblad de „Voorwaarts“ in Rotterdam. Ter verdediging hiervan wist de soc. dem. Brautigan niet anders aan te voeren, dan een beschuldiging aan het adres van de Transportarbeiders-federatie, dat deze van Barmat 50.000 gulden „geleend“ heeft, wat door deze federatie ten slotte erkend is. Verder is ook vast komen te staan dat Barmat in Dec. 1924 ten behoeve van de Deutsche soc. dem. partij 20.000 Mark heeft gegeven, voor het voeren van haar verkiezingscampagne, terwijl uit een mededeeling in de Commissie van onderzoek in den Duitschen Rijksdag gebleken is, dat Barmat drie kantoorlokalen te Amsterdam ter beschikking van de IIe Int. gesteld heeft. Grootte groepen voor-aanstaande soc. dem. zijn door dit schandaal gecompromiteerd. Opmerkelijk is, dat de soc. dem. commissie van onderzoek tot de conclusie kwam, dat de feiten, die bij het onderzoek aan den dag kwamen in het geval van een der opperbonzen der Deutsche soc. democratie, ex-Rijkskanselier Bauer, voor dezen zóó bezwarend zijn, dat de commissie hem moest dwingen „als lid van den Rijksdag ontslag te nemen.“ Barmat is een van de modern-georiënteerde kapitalisten, die begrepen hebben, den samenhang tusschen de bedorven arbeidersbeweging en het kapitalisme en die blijkbaar z'n kennis in dit opzicht heeft weten aan te wenden, om zich te verrijken. Zooda's andere kapitalisten, nationaalistische bewegingen voor zich exploiteerden, zoo exploiteerde Barmat de arbeidersbeweging voor zijn particuliere zaak. Afgezien van het sensationele karakter van de onthullingen in deze affaire, ligt voor ons de groote betekenis van de zaak-Barmat hierin. Het is een bewijs uit de praktijk voor onze principieele stelling, dat de officiële arbeidersbeweging de arbeidersklasse eenvoudig maakt tot een verlengstuk van de bourgeoisie en tot een gedwee en voordeel uitbuitingsobject. Wij kunnen aan het onlangs door ons besproken politieke testament van Troelstra thans een codicil toevoegen: Volgens een Wolff-bericht van 3 Fbr. verklaarde de soc. dem. afgevaardigde Heilmann, een van de agenten van Barmat, dat Troelstra Barmat had gekenschetst „als een oprecht vriend van de arbeidersbeweging.“ Deze verklaring van Troelstra is niet alleen tekenend voor hemzelf, maar vooral bewijst zij, hoe Barmat zijn met ongehoorde sommen gekochten invloed in de Nederlandsche arbeidersbeweging gebruikte, om vanuit het typische O.W.-er land Holland, de Deutsche arbeidersbeweging aan zich dienstbaar te maken en daardoor de regering; de Deutsche Rijkskas wist te exploiteeren en de burgerlijk-demagogische politiek van de Deutsche sociaal-democratische regering tegen de revolutie als de man achter de schermen te beïnvloeden.

Behalve een aantal „kleinere“ financiële schandalen, is dan het laatste groote schandaal in Duitschland, de het geval Barmat in betekenis overtreffende, betaling van rond 700 miljoen goudmark aan een klein aantal grootindustrieelen in het Roergebied, z.g. ter schadeloosstelling voor de ge-

durende de Roerbezetting geleden verliezen. Dit geval belicht weer het feit, dat de Deutsche groot-industrieelen van hun verbindingen met de rechtsche partijen, die van Stressemann en Luther, gebruik maken ter exploitatie van de staatskas voor hun particuliere bezitvermeerdering. Deze Roer-industrieelen en het met hen verbonden bankkapitaal, zijn de groote drijvers van den wereldoorlog geweest. Zij zijn het, die het bloed van miljoenen tot goud voor zichzelf hebben weten te doen stollen. Na den oorlog hebben deze hyena's alles gedaan om de revanche-idee en het nationalisme voor zich te exploiteeren, hiertoe in de gelegenheid gesteld, doordien de proletarische revolutie, mede als gevolg van het verraad der officiële arbeidersbeweging, gesmoord werd. Wat het nationalisme van die heeren waard is, blijkt wel hieruit, dat zij, om de miljoenen van de staatskas binnen te krijgen, gedreigd hebben, de stichting van een separaten Roerstaat onder Fransch protectoraat te zullen bevorderen.

In de „Montag Morgen“ publiceert de Deutsche journalist Schwarzschild een artikel over dit financiële schandaal. Hij noemt het „een financieel schandaal waarvan de weerga nog nooit in een land ter wereld is geweest.“ Het overtreft het tot dusver bereikte „maximum van politieke corruptie.“ De som die de Deutsche regering aan de Roerindustrieelen heeft geschonken, is ongeveer net zoo groot als de som, die Duitschland in den vorm van een stabiliteitsleening in alle landen van de wereld heeft weten te krijgen.

Het zijn vooral de heeren van de partij van Stressemann, Stinnes en Co., die voor dit schandaal verantwoordelijk zijn. Uitvoerig commentaar op deze feiten te leveren, lijkt ons overbodig. Wij leggen slechts vast, dat dit alles gebeurd is onder het opperbewind van den soc. dem. Ebert, die Wilhelm Hohenzollern op den troon is opgevolgd. De directe verbinding en onderwerping van de regeringen aan de grootindustrieelen en het bankkapitaal, blijkt hier precies zoo duidelijk als de directe verbinding tusschen de soc. democratische leidersklieken en het schacherkapitaal.

De poppenkastrij en de demagogie, welke bedreven worden met het parlementarisme en de burgerlijk democratische staatsorde wordt scherp belicht door het feit dat dit bedrag aan de staatskas onttrokken werd zonder den Rijksdag erin te kennen en dat dit geschiedde door een regering, die reeds afgetreden was en alleen nog de „lopende zaken“ mocht behandelen. Inderdaad een „zaken-kabinet“.

Dat nu van „democratische“ zijde deze aanval op Luther—Stressemann en de Roerindustrieelen gericht wordt, is slechts een poging om de blamag van de linksche groepen door het Barmatschandaal veroorzaakt, af te wendelen. Voor ons blijkt eruit, dat „links“ en „rechts“ beide even corrupt zijn en de Deutsche massa's op de schandelijkste en meest braut cynische manier uitmergelen. De parlementaire politieke partijen van elke richting blijken in de eerste plaats te zijn Maatschappijen tot Exploitatie van de Staatskas.

Voor het revolutionaire proletariaat trekken wij deze conclusie: dergelijke praktijken zijn slechts mogelijk in de atmosfeer van morele verrotting, welke de economische ondergangperiode van het kapitalisme begeleidt. Het proletariaat zal arbeiderspartijen, welke het op dergelijk schunnige wijze overleveren aan zijn ergste uitmergelaars, zoo spoedig mogelijk moeten vernietigen.

Het parlementarisme en de vakbeweging, gecorrumpeerd als zij zijn, kunnen in dezen strijd niet als wapen dienen.

Drukkerij „De Fakkel“, Rijnstraat 52, Amsterdam